

Sygn. akt III AUa 13/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 sierpnia 2012 roku wydanym w sprawie
III AUa 631/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

oddala skargę.

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 3 grudnia 2012 r. wnioskodawca R. P. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 sierpnia 2012 r, domagając się zmiany powyższego wyroku i uznanie roszczeń poprzez uchylenie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 grudnia 2011 r i wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych należnych za październik 2011 r (okres od 1 do 31 października 2011 r) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz domagając się zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną.

Skarżący podniósł, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa. Trybunał Konstytucyjny uznał, że przepis o zawieszeniu prawa do emerytury

wobec emerytów, którzy nabyli na mocy wcześniejszych przepisów i kontynuują zatrudnienie jest niekonstytucyjny. Podniósł, że bez znaczenia pozostaje fakt dostarczenia do ZUS w listopadzie, a nie w październiku 2011 r, świadectwa pracy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z dniem 28 października 2011 r.

Sąd Apelacyjny ustalił co następuje:

Wnioskodawca R. P. nabył prawo do emerytury od 1 czerwca 2008 r. W tej dacie pozostawał w stosunku pracy z Urzędem Marszałkowskim w L. (od 1 stycznia 1999 r), w związku z czym wypłatę świadczenia zawieszono. W dniu 5 marca 2009 r skarżący złożył do ZUS wnioski o podjęcie wypłaty emerytury i jej przeliczenie. Organ rentowy decyzją z dnia 1 kwietnia 2009 r podjął wypłatę emerytury. Wnioskodawca przez cały czas kontynuował zatrudnienie. W dniu 5 września 2011 r skarżący złożył wniosek o niezawieszenie świadczenia od 1 października 2011 r, bowiem umowę o pracę rozwiąże z dniem 28 października 2011 r. Organ rentowy poinformował, że wznowi wypłatę świadczenia po złożeniu świadectwa pracy. W dniu 30 września 2011 r wydana została decyzja o zawieszeniu świadczenia od 1 października 2011 r. W dniu 7 listopada 2011 r skarżący złożył w ZUS świadectwo pracy, a organ rentowy decyzją z dnia 15 listopada 2011 r podjął wypłatę emerytury od 1 listopada 2011 r. Decyzją z dnia 6 grudnia ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do wypłaty wyrównania świadczenia od 1 października 2011 r.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2012 r, wydanym w sprawie VIII U 1389/12, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie oddalił odwołanie od decyzji. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W ocenie Sądu Okręgowego kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie miało wpływu na nabycie prawa do emerytury, jednakże realizacja tego prawa ulegała zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Dopiero rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą umożliwiało wypłatę świadczenia. Sąd Okręgowy ponadto podniósł, że mylne jest przekonanie wnioskodawcy, że rozwiązanie stosunku pracy z dniem 28 października 2011 r uprawnia do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r, bowiem organ rentowy prawidłowo zastosował przepisy art. 129 i 133 ustawy o emeryturach i rentach. Prawo do emerytury nie mogło bowiem zostać ustalone wcześniej niż od miesiąca, w którym złożono wniosek, w tym wypadku świadectwo pracy.

Na skutek apelacji wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r, wydanym w sprawie III AUa 631/12 oddalił apelację.

Następnie Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r poz. 1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji tego wyroku, z dniem 22 listopada 2012 r, przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Złożona przez wnioskodawcę skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 kpc, w sytuacji określonej w art. 401¹ kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawca wniósł skargę w wymaganym terminie, jak również wskazał podstawę warunkującą dopuszczalność skargi.

Podstawę orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego stanowił art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazując że przepisy te nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Jak wynika z wyroku Trybunału, niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została jedynie w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawca nabył prawo do emerytury wprawdzie przed dniem 1 stycznia 2011 r, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r, stanowił że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Skarżący nabył prawo do emerytury w okresie, kiedy istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa do emerytury przez jej wypłatę. Zatem nie mieści się w kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, to jest w kręgu osób, „które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”. W tej sytuacji skarżący nie miał prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r, skoro pozostawał w zatrudnieniu.

Dlatego Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.